

Sygn. akt XI W 6653/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

Przy udziale oskarżyciela publicznego J. K. i G. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2015 roku, 11 sierpnia 2015 roku, 17 września 2015 roku w W.

sprawy **W. W. (1)**

syna W. i L. z domu M.

urodzonego dnia (...) w G., U.

obwinionego o to, że:

w dniu 06 czerwca 2014 roku około godz. 01:00 w W. na W. K. naruszył zasady przewidziane w art. 45 ust. 1 pkt. 1 P. w ten sposób, że w stanie po użyciu alkoholu A. (wyniki I – 0,10 mg/l, II – 0,08 mg/l) kierował samochodem marki C. nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 KW w związku z art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym / Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm./

orzeka

I. obwinionego **W. W. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 118 § 2 kpw przyznaje obwinionemu W. W. (1) ze środków Skarbu Państwa kwotę 252 (dwieście pięćdziesiąt dwa złote) zł z tytułu poniesionych wydatków na ustanowienie obrońcy.

Sygn. akt XI W 6653/14

UZASADNIENIE

W. W. (1) został obwiniony o to, że:

w dniu 06 czerwca 2014 r. około godz. 01.00 w W. na W. naruszył zasady przewidziane w art. 45 ust. 1 pkt 1 (...) w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu A. (wyniki I – 0,10 mg/l, II – 0,08 mg/l) kierował samochodem marki C. nr rej. (...),

tj. za wykroczenie z art. 87 § 1 KW w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 czerwca 2014 r. około godziny 01:00 na ul. (...) w W. W. W. (1) został zatrzymany do rutynowej kontroli przez patrol Wydziału Ruchu Drogowego K., w skład którego wchodził A. P.. W. W. (1) kierował samochodem marki C. o numerze rejestracyjnym (...). Następnie W. W. (1) został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z następującymi wynikami: I badanie przeprowadzone o godzinie 01:06 – 0,10 mg/l, II badanie przeprowadzone o godzinie 01:19 – 0,08 mg/l. Badania zostały wykonane urządzeniem A. (...) wersja (...), nr fabryczny (...), dla którego wystawione było aktualne świadectwo wzorcowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 9, 158);
- zeznań świadka A. P. (k. 10v, 158-159);
- notatki urzędowej (k. 1);
- protokołu z przebiegu badania trzeźwości wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 2-3);
- opinii biegłego z zakresu toksykologii (k. 170 – 180),
- uzupełniającej ustnej opinii biegłego z zakresu toksykologii (k. 219-220).

Obwiniony W. W. (1) na rozprawie w dniu 29 czerwca 2015r. oraz w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż biorąc pod uwagę pierwszy wynik pomiaru, który wynosił 0,10 mg/l, granice błędów i niepewność pomiaru urządzenia, którym był badany, należy uznać, iż pierwszy wynik nie stanowi wykroczenia. Podał, iż jego zdaniem to był błąd urządzenia pomiarowego i wynik nie wskazał pomiaru. Na rozprawie w dniu 17 września 2015 roku obwiniony odmówił odpowiedzi na pytania Sądu. Oświadczył, że nie wie, ile czasu minęło od momentu rozpoczęcia przez niego jazdy samochodem do momentu zatrzymania go przez policję. Obwiniony nie udzielił odpowiedzi na pytanie, jaki rodzaj alkoholu spożywał w dniu zdarzenia oraz jaką ilość.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego W. W. (1) Sąd uznał za wiarygodne w części, w której nie kwestionował on faktu jazdy samochodem w dniu 6 czerwca 2015 roku oraz faktu zatrzymania go do kontroli w tym dniu ok. godz. 01.00 i przeprowadzenia badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Znajdują one bowiem potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w postaci zeznań świadka A. P. (k. 10v, 158-159), notatki urzędowej (k. 1) i protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 2). W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego są, w ocenie Sądu, przyjętą przez niego linią obrony mającą go doprowadzić do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Obwiniony skorzystał bowiem z przysługującego mu prawa do obrony i odmówił składania wyjaśnień dotyczących okoliczności zdarzenia oraz odmówił odpowiedzi na pytania Sądu.

Nie budziła żadnych wątpliwości Sądu wiarygodność zeznań świadka A. P.. Zeznania tego funkcjonariusza Policji nie wniosły jednak do sprawy żadnych istotnych informacji odnośnie okoliczności związanych ze stanem trzeźwości obwinionego. Świadek potwierdził tylko w zeznaniach autentyczność dokumentów sporządzonych w związku z kontrolą obwinionego oraz sam fakt zaistnienia takiej kontroli.

Istotny dowód w przedmiotowej sprawie stanowiła dla Sądu pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu toksykologii, uzupełniona w toku rozprawy opinią ustną. Biegły wyczerpująco, opierając się na badaniach przeprowadzonych przez przedstawicieli swojej dziedziny, odpowiedział w niej na najważniejsze pytania postawione przez Sąd i stronę obwinioną oraz opisał problematykę wpływu spożywanego alkoholu na jego zawartość w wydychanym powietrzu. Biegły wyjaśnił ponadto szereg zjawisk istotnych dla ustalenia prawdy materialnej. Opinia jest obszerna, spójna

wewnętrznie, dodatkowo biegły na rozprawie rozwinął jej treść oraz wnioski w niej zawarte, a także zgodnie z założeniami opinii odpowiadał na pytania strony obwinionej.

Biegły wskazał, iż z całą stanowczością można stwierdzić, że stężenie alkoholu w powietrzu wydychanym przez obwinionego pochodziło z konsumpcji alkoholu o zawartości powyżej 4,5% objętości, a krzywa alkoholowa z dwóch pomiarów wykonanych w odstępie 13 min. potwierdza fakt, iż alkohol w jego organizmie znajdował się w późnej fazie eliminacji. Biegły stwierdził, że można oszacować stężenie na podstawie uśrednionej wartości stałej szybkości eliminacji, która wynosi u człowieka od 0,11‰/h do 0,25‰/h. Średnio przyjmuje się 0,15‰ w końcowej fazie eliminacji i na tej podstawie można oszacować na 15, 30, 45 minut, godzinę czasu przed badaniem, to stężenie, które będzie powiększone od tego, które zostało zarejestrowane. Biorąc pod uwagę, że pomiar był o godz. 1:06, na 6 minut przed zatrzymaniem wynik powinien być, zdaniem biegłego, identyczny lub podwyższony o 0,01. Zdaniem biegłego nie można tego jednak stwierdzić z całą stanowczością. W związku z powyższym, w ocenie biegłego, zakłada się, iż na ok. 15-30 minut przed takim badaniem stężenie jest na pewno o 0,01 wyższe. Natomiast okres 6 minut, jak w przedmiotowej sprawie, jest zbyt krótki aby stwierdzić kategorycznie, że stężenie było wyższe. Dalej biegły wytłumaczył w sposób obszerny na czym polega niepewność pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu urządzenia A.. Biegły podał, że wykonuje się ok. 20 pomiarów powietrza, które zawiera alkohol. Zlicza się następnie wyniki skrajne i najlepiej jak tych wyników skrajnych, różnych od większości wyników, jest do ok. 5%. Wtedy zakłada się, że mieści się to w prawdopodobieństwie. Ze swojego doświadczenia biegły wie, że większość alkosensorów, tj. ok. 80-90%, ma wartość błędu zerową. Zdarza się rzadko, że wyniki są zaniżone. Następnie podkreślił, iż nie można wykluczyć, że rzeczywisty wynik obwinionego przy pierwszym badaniu byłby 0,11 mg/l lub 0,09 mg/l, a więc zdaniem biegłego nie można wykluczyć, iż wartość stężenia alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu była niższa, niż 0,10 mg/l.

Sąd w pełni podziela opinię biegłego toksykologa (pisemną i ustną). Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikacje z dziedziny, której dotyczy. Opinia jest spójna wewnętrznie, nie zawiera treści sprzecznych ze sobą oraz w sposób wyczerpujący opisuje problematykę badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu oraz kwestie niepewności pomiarowej urządzeń wykorzystywanych do pomiaru. Dodatkowo wskazać należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała tej opinii (strona obwiniona po uzyskaniu opinii uzupełniającej).

Sąd uznał za w pełni wiarygodne wyniki badań przeprowadzonych urządzeniem A. (...)nr fabryczny (...), które znalazły odzwierciedlenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości obwinionego (k. 2). Dokument ten jednoznacznie potwierdza czas przeprowadzonych badań. Do protokołu dołączono wydruki dwóch pomiarów. Ponadto, zarówno protokół jak i wydruki zostały podpisane przez obwinionego.

Z opisu urządzenia A. (...)wynika, iż niepewność pomiaru przy wartości odniesienia 0,10 mg/l wynosi 0,01 mg/l. Uwzględniając zatem niepewność pomiaru zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez obwinionego przy I badaniu kształtowała się na poziomie od 0,09 mg/l do 0,11 mg/l.

Za podstawę dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych Sąd przyjął również materiał dowodowy ujawniony w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1) oraz świadectwa wzorcowania (k. 3).

W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania autentyczności tych dokumentów oraz informacji w nich zawartych. W związku z tym, iż dowody te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa brak było podstaw do podważania ich wiarygodności.

Artykuł 87 § 1 kw stanowi, że kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych,

Definicja stanu po użyciu alkoholu zawarta jest w art. 46 ust. 2 Ustawy z dnia 26 października 1982 o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012 r. poz. 1356 ze zm.). Wspomniany przepis stanowi, iż „Stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:

- 1) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo
- 2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³”

Podczas badania przeprowadzanego u obwinionego urządzeniem A. (...)uzyskano następujące wskazania: I – 0,10 mg/l, II – 0,08 mg/l.

W toku niniejszego postępowania nie udało się ustalić, kiedy obwiniony rozpoczął jazdę samochodem i czy poruszał się pojazdem w stanie po użyciu alkoholu. Obwiniony skorzystał w tym zakresie z przysługującego mu prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz z prawa do odmowy odpowiedzi na pytania Sądu. Brak było natomiast innych dowodów, na podstawie których można byłoby ustalić moment rozpoczęcia przez obwinionego jazdy samochodem. Powołany w niniejszej sprawie biegły z zakresu toksykologii w przedłożonej opinii stwierdził, iż nie można wykluczyć, że rzeczywisty wynik obwinionego przy pierwszym badaniu byłby 0,11 mg/l lub 0,09 mg/l, a więc nie można wykluczyć faktu, iż wartość stężenia alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu była niższa niż 0,10 mg/l, zakładając jednocześnie niepewność pomiaru urządzenia A.. Wskazać należy, że każda z wyżej wymienionych wartości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu była, w ocenie Sądu, faktycznie możliwa do zaistnienia. Na podstawie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie udało się jednak jednoznacznie ustalić, czy obwiniony kierując samochodem w dniu 6 czerwca 2014 roku znajdował się w „stanie po użyciu alkoholu”. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wystąpiła zatem niedająca się rozstrzygnąć wątpliwość dotycząca tego, czy obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu kierując samochodem. Okoliczność ta jest przedmiotowym znamieniem czynu z art. 87 § 1 kw i jej bezsporne ustalenie jest niezbędne dla pociągnięcia do odpowiedzialności za ten czyn.

Wobec powyższego należało niedającą się rozstrzygnąć wątpliwość, która zaistniała w niniejszej sprawie, rozstrzygnąć na korzyść obwinionego i przyjąć najkorzystniejszą dla niego wersję, tj. że w chwili przeprowadzenia I pomiaru miał on stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,09 mg/l. Przyjęcie takiej wartości stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu nie pozwala na przypisanie obwinionemu W. W. (1) popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Dlatego w oparciu o regułę in dubio pro reo, określoną w art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw, Sąd uznał, że W. W. (1) swym zachowaniem nie wypełnił znamion zarzucanego mu wykroczenia, co skutkowało musi niewinnieniem obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z art. 118 § 2 kpw w razie niewinnienia obwinionego lub umorzenia postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, a gdy wniosek taki złożył oskarżyciel posiłkowy - ten oskarżyciel. Wysokość kosztów procesu zasądzanych w sprawie karnej od Skarbu Państwa lub przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów, przy czym zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), wysokość ta nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej. Ponadto ustalając wysokość żądanych kosztów, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (§ 2 ust. 1 w/w rozporządzenia; por. postan. SN z dnia 23 marca 2011 r. sygn. I KZP 1/11 publ. OSNKW 2011/5/38). Zgodnie natomiast z § 14 ust. 1 pkt 2 w/w Rozporządzenia stawki minimalne wynoszą w sprawie toczącej się przed sądem rejonowym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia – 180 zł. Natomiast § 16 stanowi, iż w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności, a zwłaszcza uczestnictwo obrońcy w trzech rozprawach oraz stawkę minimalną za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (180 zł), która ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%, jako uzasadniony koszt ustanowienia w sprawie obrońcy należało przyjąć kwotę 252,00 zł.